

Vanhin L. Tom Perry
kahdentoista apostolin koorumista

Kestävän rauhan löytäminen ja iankaikkisen perheen rakentaminen

*Juuri Jeesuksen Kristuksen evankeliumi antaa – –
perustuksen, josta voimme löytää kestävää rauhaa ja
jonka varaan voimme rakentaa iankaikkiset perheyksiköt.*

Matkallamme elämän halki on sekä hyvien että huonojen aikojen vaihteita. Kukin niistä tuo eri haasteita. Se, kuinka opimme sopeutumaan niiden aiheuttamiin muutoksiin, riippuu siitä perustuksesta, jolle rakennamme. Herramme ja Vapahtajamme evankeliumi antaa varman ja tukevan perustuksen. Tämä perustus rakentuu pala palalta, kun saamme tietoa Herran iankaikkisesta suunnitelmasta lapsiaan varten. Vapahtaja on Mestariopettaja. Me seuraamme Häntä.

Pyhät kirjoitukset todistavat Hänestä ja antavat meille seurattavaksi esimerkin täydellisestä vanhurskaudesta. Olen kertonut kirkon jäsenille eräässä aiemmassa konferenssissa, että minulla on joukko muistivihkoja, joihin äitini on tallentanut aineistoa, jota hän käytti valmistaessaan Apuyhdistyksen oppiaihteita. Nuo

muistiinpanot ovat yhtä ajankohtaisia nyt kuin ne olivat silloin. Yhdessä niistä on lainaus sanoista, jotka Charles Edward Jefferson kirjoitti vuonna 1908 Jeesuksen Kristuksen luonteesta. Se kuuluu näin:

”Kristittynä oleminen tarkoittaa sitä, että ihailee Jeesusta niin vilpittömästi ja niin hartaasti, että antaa koko elämänsä Hänelle pyrkiessään olemaan Hänen kaltaisensa.

– – Me voimme oppia tuntemaan Hänet sanoista, joita Hän puhui, teoista, joita Hän teki, sekä myös siitä, mistä Hän vaikenä. Me voimme tuntea Hänet myös sen vaikutuksen perusteella, jonka Hän teki ensiksi ystäviinsä, toiseksi vihamihiinsä ja kolmanneksi aikalaisiinsa yleensä. – –

Yksi 1900-luvulla elävien piirteistä on tyytymättömyys [ja myös levottomuus]. – –

Maailma huutaa jotakin, vaikka tuskin tietää mitä. On tullut vaurautta [ja] maailma on täynnä – – ihmisen taidon ja nerouden aikaansaamia keksintöjä, mutta – – olemme [silti] rauhattomia, pettyneitä [ja] ymmällämme. – – [Jos avaamme] Uuden testamentin, [meitä tervehditään näillä sanoilla]: ”Tulkaa minun luokseni, niin minä annan teille levon. Minä olen elämän leipä. Minä olen maailman valo. Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Oman rauhani minä annan teille. Te saatte voiman. Teidän sydämenne täyttää ilo.” (*The Character of Jesus*, 1908, s. 7, 11, 15–16.)

Ihmistä muovaavat osaltaan ne, joiden joukossa hän päättää elää. Häntä muovaavat myös ne, joita hän ihailee ja pyrkii seuraamaan. Jeesus on suuri esikuva. Ainoa tie kestävään rauhaan on turvautua Häneen ja elää.

Mitä Jeesusta koskevia asioita meidän kannattaa tutkia?

”Uuden testamentin kirjoittajat – – eivät välittäneet [Jeesuksen] ulkoisesta olemuksesta, eivät Hänen vaatteistaan tai taloista, joissa Hän asui. – – Hän syntyi tallissa, teki työtä puusepän verstaassa, opetti kolme vuotta ja sitten kuoli ristillä. – – Uuden testamentin kirjoittivat miehet, jotka halusivat ehdottomasti, että me – – keskitämme katsemme [Häneen]” (*The Character of Jesus*, s. 21–22) varmoina siitä, että Hän todella oli ja on Jumalan Poika, maailman Vapahtaja ja Lunastaja.

Yksi Vapahtajan vertauksista soveltuu uskoakseni erityisen hyvin nykyiseen aikaamme.

Se on Matteuksen luvussa 13, jossa sanotaan:

”Mutta kun kaikki nukkuivat, hänen vihamiestensä tuli, kylvi vehnän sekaan rikkaviljaa ja meni pois.

Kun vilja nousi oraalle ja alkoi tehdä tähkää, rikkaviljakin tuli näkyviin.

Työmiehet menivät silloin isäntänsä luo ja sanoivat hänelle: 'Herra, etkö sinä kylvänyt peltoosi hyvää siementä? Mistä siihen on tullut rikkaviljaa?'

Isäntä sanoi heille: 'Se on vihamieheni työtä.' Miehet kysyivät silloin häneltä: 'Tahdotko, että menemme kitkemään sen pois?'

'En', hän vastasi, 'te voitte rikkaviljaa kootessanne nyhtää sen mukana vehnäkin.'

Antakaa niiden kasvaa yhdessä elonkorjuuseen asti. Kun sen aika tulee, minä sanon korjuuväelle: Kootkaa ensin rikkavilja ja sitokaa se kimpuiksi, että se poltettaisiin. Mutta vehnä korjatkaa aittaani.'" (Jakeet 25–30.)

Tuo koko ihmiskunnan vanha vihollinen on löytänyt vaikka kuinka monia menetelmiä levittääkseen rikkaviljaa kauas ja laajalti. Hän on löytänyt keinoja saada sitä tunkeutumaan jopa oman kotimme pyhyteen. Jumalattomista ja maailmallisista tavoista on tullut niin laajalle levinneitä, ettei näytä olevan mitään todellista keinoa kitkeä niitä pois. Niitä tulee johtoja pitkin ja ilmateitse juuri niihin laitteisiin, jotka

on kehitetty sivistämään ja viihdyttämään meitä. Vilja ja rikkavilja ovat kasvaneet tiiviisti yhdessä. Pellosta huolehtivan taloudenhoitajan täytyy koko voimallaan ravita sitä, mikä on hyvää, ja tehdä se niin vahvaksi ja kauniiksi, ettei rikkavilja miellytä sen enempää silmää kuin korvaakaan. Kuinka siunattuja me Herran kirkon jäsenet olemmekaan, kun meillä on Herramme ja Vapahtajamme kallisarvoinen evankeliumi perustuksena, jolle voimme rakentaa elämämme.

Mormonin kirjan 2. Nefin kirjassa sanotaan: "Sillä katso, vielä minä sanon teille, että jos te menette sisälle oikealla tavalla ja saatte Pyhän Hengen, se osoittaa teille kaiken, mitä teidän tulee tehdä" (2. Nefi 32:5).

Me emme saa koskaan antaa maailman hälinän peittää ja hukuttaa tuota hiljaista, vionoa ääntä.

Meitä on todellakin varoitettu tapahtumista, joita kohtaamme omalla aikanaamme. Haasteemme on, kuinka valmistaudumme tapahtumiin, joiden Herra on sanonut varmasti vielä tulevan.

Monet huolten vallassa olevassa yhteiskunnassamme ymmärtävät, että perheen hajoaminen tuo vain surua ja toivottomuutta levottomaan maailmaan. Meillä kirkon jäsenillä on vastuu varjella ja suojella perhettä yhteiskunnan ja iankaikkisuuden perusyksikkönä. Profeetat ovat varoitaneet ja varoittaneet ennalta perhearvojen heikkenemisen väistämättömistä ja tuhoisista seurauksista.

Kun maailma edelleenkin katsoo meitä, varmistakaamme, että esimerkiksi ylläpitää ja tukee sitä suunnitelmaa, jonka Herra on suunnitellut lapsiaan varten täällä kuolevaisuudessa. Kaikkein parhainta opetusta täytyy antaa vanhurskaan esimerkin avulla. Kotiemme täytyy olla pyhiä paikkoja, jotta kykenemme vastustamaan maailman paineita. Muistakaa, että suurimmat kaikista Herran siunauksista koituvat vanhurskaasta perheestä ja annetaan sille.

Meidän täytyy jatkuvasti ja tarkoin arvioida suoriutumistamme vanhempina. Voimallisin opetus, mitä lapsi koskaan saa, on peräisin kiinnostuneelta ja vanhurskaalta isältä ja äidiltä. Tarkastelkaamme ensin äidin roolia. Kuunnelkaa näitä presidentti Gordon B. Hinckleyn sanoja:

"Nainen, joka tekee asunnosta kodin, vaikuttaa yhteiskuntaan paljon enemmän kuin ne, jotka komentavat suuria armeijoita tai johtavat mahtavia yrityksiä. Kuka voi panna hintalapun vaikutukselle, joka äidillä on lapsiinsa, isoäidillä jälkeläisiinsä tai tädeillä ja siskoilla sukulaisiinsa?"

Me emme kykene mittaamaan tai laskemaan niiden naisten vaikutusta, jotka omilla tavoillaan rakentavat vakaata perhe-elämää ja hoivaavat tulevaisuuden sukupolvia saaden aikaan hyvää ikuisesti. Tämän sukupolven naisten tekemät päätökset ovat seurauksiltaan iankaikkisia. Saanen

väittää, ettei tämän päivän äideillä ole suurempaa tilaisuutta eikä vakavampaa haastetta kuin tehdä kaikki voitavansa [kodin] vahvistamiseksi.” (Standing for Something: 10 Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes, 2000, s. 152.)

Tarkastelkaamme nyt roolia, joka isällä on elämässämme:

Isät antavat siunauksia ja suorittavat pyhiä toimituksia lapsilleen. Niistä tulee heidän elämänsä hengellisiä kohokohtia.

Isät ovat henkilökohtaisesti johtamassa perherukouksia, päivittäistä pyhien kirjoitusten lukemista ja viikoittaisia perheiltoja.

Isät luovat perheen perinteitä olemalla mukana suunnittelemassa lomamatkoja ja retkiä, joihin kaikki perheenjäsenet osallistuvat. Heidän lapsensa eivät koskaan unohda muistoja näistä erityisistä yhteisistä hetkistä.

Isät keskustelevat kahden kesken lastensa kanssa ja opettavat heille evankeliumin periaatteita.

Isät opettavat poikiaan ja tyttäriään arvostamaan työtä ja auttavat heitä asettamaan kelvollisia tavoitteita omassa elämässään.

Isät näyttävät esimerkkiä uskollisesta evankeliumin mukaisesta palvelemisesta.

Muistattehan, veljet, pyhän kutsumuksenne isänä Israelissa – kaikkein tärkeimmän kutsumuksenne ajassa ja iankaikkisuudessa – kutsumuksen, josta teitä ei koskaan vapauteta.

Monia vuosia sitten vaarnakonferensseissa oli tapana näyttää lyhytelokuva havainnollistamaan esittämämme sanoman aihetta. Vuoden aikana, kun matkustimme eri puolilla kirkkoa käyden tehtäviimme kuuluvissa vaarnakonferensseissa, tuon elokuvan sisältö tuli hyvin tutuksi. Miltei osasimme sen ulkoa. Sen sanoma on säilynyt mielessäni kaikki

nämä vuodet. Elokuvan äänenä oli presidentti Harold B. Lee, ja se kertoi eräästä tapahtumasta hänen tyttärensä kotona. Se oli jokseenkin tällainen:

Yhtenä iltana perheen äiti yritti kuumaisesti saada hedelmät säilöttyä. Viimein lapset olivat valmiita vuoteeseen ja rauhoittuneet. Nyt oli aika päästä käsiksi hedelmiin. Kun hän alkoi kuoria hedelmiä ja poistaa niistä kiviä, hänen kaksi pientä poikaansa ilmestyivät keittiöön ilmoittaen, että he olivat valmiit pitämään iltarukouksensa.

Haluamatta keskeyttää työtään äiti sanoi nopeasti pojilleen: ”Mitä jos vain pitäisitte ne rukoukset tänä iltana itseksenne, niin äiti jatkaa tätä hedelmien laittamista.”

Vanhempi pojista asettui topakasti äitinsä eteen ja kysyi: ”Kumpi on tärkeämpää, rukoukset vai hedelmät?” (Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee*, 2001, s. 143.)

Huomaamme toisinaan olevamme tilanteissa, jolloin meillä on tilaisuus antaa lapsille opetus, jolla on kestävä vaikutus heidän nuoreen elämäänsä. Tietenkin rukoukset ovat tärkeempiä kuin hedelmät. Äidin tai isän, joka haluaa onnistua, ei pitäisi koskaan olla niin kiireinen, ettei hänellä ole aikaa pysähtyä sellaisena hetkenä lapsen elämässä, jolloin hän voi antaa jonkin tärkeän opetuksen.

Luja vakaumukseni on, ettei monien elämän vuosieni aikana ole koskaan ollut ajankohtaa, jolloin taivaallisen Isämme lapset ovat

tarvinneet enemmän uskollisten, asialleen omistautuneiden vanhempien ohjaavaa kättä. Meillä on vanhempien jättämä suuri ja jalo perintö. He luopuivat lähes kaikesta, mitä he omistivat, löytääkseen paikan, jossa he voisivat kasvattaa perheensä uskossa ja rohkeasti, jotta seuraavalla sukupolvella olisi paremmat mahdollisuudet kuin heillä. Meidän täytyy löytää itseltämme tuota samaa päättäväistä henkeä ja voittaa kohtaamamme haasteet samassa uhraamisen hengessä. Meidän täytyy juurruttaa tuleviin sukupolviin yhä lujempi luottamus Herramme ja Vapahtajamme opetuksiin.

”Ja nyt, poikani, muistakaa, muistakaa, että teidän on rakennettava perustuksenne meidän Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika, niin että kun Perkele lähettää väkevät tuulensa, niin, nuolensa pyörretuulussa, niin, kun kaikki hänen rakeensa ja hänen väkevä myrskynsä pieksevät teitä, sillä ei ole valtaa teihin vetääkseen teidät alas kurjuuden ja loputtoman onnettomuuden kuiluun, sen kallion tähden, jolle teidät on rakennettu, joka on varma perustus, perustus, jolle rakentaessaan ihmiset eivät voi sortua” (Hel. 5:12).

Juuri Jeesusuksen Kristuksen evankeliumi antaa tämän perustuksen, josta voimme löytää kestäväää rauhaa ja jonka varaan voimme rakentaa iankaikkiset perheyksiköt. Tästä todistan Herramme ja Vapahtajamme Jeesusuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■